

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

NOTAT

Dato: 17. marts 2009
Kontor: Kontrol og Analyse
J.nr.: 2008/4050-1183
Sagsbeh.: GSN
Fil-navn: Notat

Notat om sagen C-228/06 (Soysal, Savatli mod Forbundsrepublikken Tyskland) vedrørende fortolkningen af rækkevidden af standstill-forpligtelsen i tillægsprotokollen til EF's associeringsaftale med Tyrkiet.

EF-domstolen har torsdag den 19. februar 2009 afsagt dom i sagen C-228/06 (Soysal, Savatli mod Forbundsrepublikken Tyskland), der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt indførelsen af visumpligt over for tyrkiske statsborgere, der leverer en tjenesteydelse til et EU-land, udgør et brud på standstill-forpligtelsen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til associeringsaftalen af 12. september 1963 mellem EF og Tyrkiet, og om tyrkiske statsborgere, der leverer en tjenesteydelse, i bekræftende fald er berettiget til at indrejse visumfrit i Tyskland.

Sagen omhandler tyrkiske statsborgere, der har bopæl i Tyrkiet og er beskæftiget som langturschauffører i en virksomhed etableret i Istanbul, som leverer tjenesteydelser i Tyskland i form af international godstransport. De tyrkiske statsborgere anførte, at de var berettigede til at indrejse visumfrit i Tyskland under henvisning til standstill-forpligtelsen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen til associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet, hvorefter de ikke må underlægges strengere krav for adgang til at levere tjenesteydelser i EU end dem, der fandt anvendelse på tidspunktet for protokollens ikrafttrædelse den 1. januar 1973. Da standstill-forpligtelsen trådte i kraft, var der ikke i Tyskland visumpligt for tyrkiske statsborgeres indrejse med henblik på udøvelse af beskæftigelse. En sådan pligt blev indført i Tyskland i 1980.

Danmark indførte visumpligt for tyrkiske statsborgere den 1. maj 1981, og siden 1996 har visumpligten for tyrkiske statsborgere været fastsat i rædsforordninger, jf. den gældende forordning 539/2001 (visumforordningen).

Den danske regering har afgivet mundtligt indlæg i sagen.

EF-domstolen er i sin afgørelse nået frem til følgende konklusion:

"Artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen, undertegnet den 23. november 1970 i Bruxelles og indgået, godkendt og bekræftet på Fællesskabets vegne ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at der for tyrkiske statsborgere, såsom sagsøgerne i hovedsagen, efter tillægsprotokollens ikrafttrædelse indføres en visumpligt for indrejse til en medlemsstats område med henblik på dér at levere tjenesteydelser for en virksomhed med hjemsted i Tyrkiet, når et sådant visum ikke var påkrævet på dette tidspunkt."